

DS TEATRUM Velké Opatovice za hudební a pěveckou složku v inscenaci
cenu věnoval: DS Na Štaci, Němčice nad Hanou

Říše loutek Kroměříž o.s. O ČERVENÉ KARKULCE
Jiřímu Lisému za scénu a loutky k pohádce
cenu věnovala: Pěstitelská pálenice Mlýnský dvůr, Němčice nad Hanou

Jiřímu Lisému za osobnostní herectví pro nejmenší diváky v pohádce
cenu věnovala: Drogerie Navrátil, Němčice nad Hanou

Rádobydivadlo Klapý MIKVE
Ladislavu Valešovi za režii inscenace
cenu věnoval: Chalupa – stavitel s.r.o., Hulín

Liběně Štěpánové za roli HINDI
cenu věnovalo: Elektro – Jana s.r.o., Němčice nad Hanou

Rádobydivadlu Klapý za inscenaci
cenu věnoval: Chalupa- stavitel, s.r.o., Hulín

Cenu klubu dětského diváka získali

Morkovští ochotníci za hru Sen
cenu věnoval: DS Na Štaci, Němčice nad Hanou

Cenu diváka 2013 získal

DS TEATRUM Velké Opatovice za hru Naši furiantí
cenu věnovalo: Město Němčice nad Hanou

Doporučení a nominace HDM 2013

Na národní přehlídce dospělí dětem
POPELKA RAKOVNÍK
odborná porota doporučuje inscenaci hry

ČERVENÁ KARKULKA

Říše loutek Kroměříž o.s.

Odborná porota HDM 2013 doporučuje k postupu na
Národní přehlídce venkovských divadelních souborů
KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM 2013
ve Vysokém nad Jizerou
na 2. místě inscenaci hry

NAŠI FURIANTI

DS Teatrum Velké Opatovice

na 1. místě doporučuje
inscenaci hry

MIKVE

Rádobydivadla Klapý

Odborná porota HDM 2013 nominuje na
Národní přehlídce venkovských divadelních souborů
KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM 2013
ve Vysokém nad Jizerou
inscenaci hry

BLBEC K VEČEŘI

DS J. K. Tyl Brodek u Přerova

POHÁDKY A ZPÁTKY. Story pohádkového poutníka Popoua a pohádkového hlídače Nudleho a jejich cestu do nejkřutější pohádky s cílem změnit ji na pohádku laskavou, nepostrádá pohádkové atributy. Ovšem text sám je především základem k tvořivé hře, k fantazijnímu rozehrávání situací.

Napajedelští však na tento inscenační princip rezignovali a text uchopili a realizovali s využitím výrazových prostředků konvenčního hereckého divadla.

Načež výsledný tvar prokázal, že se Sypalův text takovému uchopení vzpírá.

Loutkářský soubor ŘÍŠE LOUTEK KROMĚŘÍŽ o.s. nabídlo pohádku Pavla Poláka O ČERVENÉ KARKULCE. Inscenačním principem je hravost,

přesněji klaunská hravost, přičemž sama hravost je tématem a následně nositelem pohádky. Herci-klauni skládají pohádku z drobných motivů za pomoci dětského publika v celek, přičemž jak dějová fakta pohádky tak fakta hravosti mají stejnou kvalitu. Jiří Lisý navíc umí svou osobností navazovat kontakt s dětmi, přivést je do stavu, v němž chtějí pomáhat, a stejně lehce je umí vrátit zpět do role pozorných diváků. Inscenace nepostrádá humor a nadhled, tudíž pro děti není problémem se orientovat v přechodech mezi časoprostorem pohádky a časoprostorem klauniády. A navíc používá vyjadřovací prostředky činoherní a loutkové.

Večerní inscenace usilující o Krakonošův divadelní podzim.

DS Na štaci Němčice nad Hanou a jeho vize ŽENY V TRYSKU STOLETÍ od Zdenka Podskalského. Jaroslav Lejnar a Zdena Gregorová vytvořili zřetelně artikulovaný režijní půdorys ve smyslu mizanscény, tedy prostorového gesta tématu, které přes herecké naplnění ve výsledku mělo šanci sdělit co tím inscenátoři chtěli říci. Totéž prokázaly ve složce kostýmní - to je krok vpřed! Jiná ovšem je, že zásadní pojem z titulu hry v trysku byl pominut a došlo k zatěžkání celku oddělováním situací promítáním a zatažením opony, takže vždy a znova bylo hercům začínat od nuly, a diváci nakonec také. Chtělo to prostě více trysku skečů dravého kabaretu skečů na téma žena a doba.

DS J. K. Tyl Brodek u Přerova a jeho BLBEC K VEČEŘI od Francise Vebera.

Komedie, plná slovní i situační komiky, gagů a překvapivých situací i rozuzlení, náleží do ranku dobře napsaných her. Režisérka souboru Eva Procházková strukturu hry rozklíčovala, s přehledem a rozmyslem razantně hru účelně zkrátila, a především dobře typově obsadila. Současně se jí podařilo takto připravenou textovou předlohu obohatit o další charakteristiku Pignona. Zatímco se Brochant nemůže narovnat, Pignon se nemůže ohnout. Z toho vyrůstá provázaná série výborných gagů, jejíž hlavní rekvizitou je golfová hůl. Režie vystavěla inscenaci v účelné scéně prostřednictvím dobře akcentovaných situací a slovních gagů a... a prostě dál není co dodat.

Ochotnické divadlo z Velkých Opatovic - Ladislav Stroupežnický NAŠI FURIANTI. Naši furianti jsou jednou z her, které skrze folklór odrážejí základní charakterové rysy naší národní povahy a taktéž společnosti tehdy i dnes. K nastudování zvolil Pavel Petrželka úpravu režiséra Jiřího Macháčka,

nejčastěji objevovala postava Ochechule.

Říše loutek Kroměříž, o.s. – O ČERVENÉ KARKULCE

Jako v předešlých čtyřech dnech jsme reflexi opět začali otázkami:

Chce se vám o shlédnutém představení teď mluvit?

Ano 2   Ne 8

Bavili jste se?

Ano 3   Ne 7

Bavili se podle vás ostatní diváci?

Ano 10   Ne 0

Šel by ses na představení podívat ještě jednou?

Ano 1   Ne 9

Doporučil bys představení svým kamarádům?

Ano 1   Ne 9

Protože mi všechny děti potvrdily, pohádku O Červené karkulce dobře znají, nevěnovali jsme se tentokrát společnému převyprávění děje, ale přímo jsme začali diskusi o divadelním provedení pohádky a o jednotlivých složkách inscenace.

Děti se shodly, že pohádka je určena pro velmi malé děti, kterým se podle dětí z Klubu moc líbila. Děti z Klubu ocenily komunikaci a spolupráci herců s dětským publikem, která podle nich představení oživila a vtáhla diváky více do děje. Rovněž ocenily nápaditou scénografii a loutky.

Část dětí ocenila dvojici klaunů, kteří pohádkou provázeli a „pomohli udělat pohádku zajímavější“, ale rovněž byl vysloven názor, že „klauni do pohádky O Červené karkulce nepatří“.

O Červené karkulce ANEB

Pohádka o pohádce

Jiná pohádka

Pocuchaná pohádka

Karkulka na jiný způsob

Na obrázcích, na které mohly namalovat, co samy chtějí, se objevovala

Karkulka a nápaditá scéna.

Hravost tu byla prostředkem k budování divadelního tvaru a namnoze i samotným tématem. Cesta do pohádky a zpátky je tudíž spíše záznamem výsledku inscenační práce založeném na hravosti, než předem připravenou textovou předlohou.

Příběh pohádkového poutníka Popoua a pohádkového hlídače Nudleho, líčící cestu do nejkřutější pohádky s cílem změnit ji na pohádku laskavou, nepostrádá pohádkové atributy, je však především základem k tvořivé hře, k fantazijnímu rozehrávání situací, k pohrávání si s nimi a s pohádkovými motivy v nich obsaženými. Napajedelští neakceptovali formu, pro níž je text připraven, namísto hravosti jako inscenačního principu uchopili textovou předlohu jako pevný dramatický text a inscenovali jej s využitím výrazových prostředků konvenčního hereckého divadla. Inscenace poukázala na to, že se Sypalova Cesta do pohádky a zpátky takovému uchopení vzpírá. Patrně by to nebylo až tak zřetelné, kdyby byly důsledně vystavěny jednotlivé dramatické situace, kdyby, řečeno s Otokarem Zichem, byla splněna základní podmínka hereckého (činoherního) divadla, a sice vespolné jednání. A také, kdyby se podařilo s větší mírou jevištní fantazie vyřešit takové scény, jako je např. scéna třeskutým tancem uchvácených duší Popoua a Nudleho a jejich uvěznění Ochechulí do poklopených hrnečků.

Inscenační tvar, který soubor z Napajedel předvedl, navzdory předloze, která má své jisté kvality, působí přinejmenším rozpačitě. Při tom vznikl v kolektivu, jehož herecká vybavenost má takřka ve všech případech zřetelné nebo alespoň tušené kvality. Ostatně, ne jeden herecký výkon diváky jistě upoutal. Jmenujme přede všemi ztvárnění role Královny pohádek Evou Kolomazníkovou či Pohádkové babičky Vlastou Čechovou. Patří k nim ale i herecký výkon Radima Černocho, který se coby záskok ujal role Popoua.

Milan Strotzer

ŘÍŠE LOUTEK KROMĚŘÍŽ o.s.

Pavel Polák: O ČERVENÉ KARKULCE

Známou pohádku o dívce v červené karkuli, putující lesem za babičkou, obohatil autor textu Pavel Polák o rovinu hravosti – klaunské hravosti – přičemž sama hravost je tématem a následně nositelem pohádky. Herci-klauni skládají pohádku z drobných motivů za pomoci dětského publika v celek, přičemž jak dějová fakta pohádky, tak fakta hravosti na ten či onen motiv mají stejnou stavební hodnotu. Přesně tuto strukturu dodržel a dále rozvinul režisér inscenace pro nejmenší diváky (MŠ až 1. a 2. třída ZŠ) Jiří Lisý, který svou osobností navíc umí navazoval kontakt s dětmi, přivést je do varu, v němž chtějí pomáhat, a pak je jediným gestem/slovem utiší a vrátit zpět do role pozorných diváků. Inscenace nepostrádá humor a nadhled, pracuje (spolu s diváky) s imaginární i hmotnou rekvizitou, s velkými gesty i drobnokresbou, takže pro děti není problémem se orientovat v přechodech mezi časoprostorem pohádky a časoprostorem

klauniády.

Taktéž střídá vyjadřovací prostředky činoherní a loutkové. Z loutkových to jsou masky a manekýni na tyči, přičemž je využívána i jejich velikost ve smyslu perspektivy (malé a velké loutky). Jedná se o pohádku v jejím původním žánru bez rozličných schválností a celým souborem nastavená energie, proudící z jeviště, se z hlediště oprávněně vrací zpět. Jistě, vždy je co zlepšovat, což se v případě kroměřížských týká pečlivější práce s loutkou, prostě v některých situacích reakci loutky i jejího odkrytého vodiče neuspěchat, dokončit pointu, uzavřít oblouk.

Vladimír Zajíc

Rádobydivadlo Klapý

Hadar Galron: Mikve

Občanské drama současné izraelské autorky Hadar Gairon o společenských problémech a obtížích židovské ortodoxní společnosti. O domácím násilí, komplexech a nerovném postavení ženy v rodinách a vrstvách, které se v Izraeli vydávají za "čisté". O násilí a útlaču vznikajícím rabínskými příkazy, o zneužívání víry a hrozbě klatby v dnešní společnosti.

Mikve - rituální lázeň, kdysi patrně také hygienické opatření, nyní je to prostor, ve kterém se ženy ponořují do lázně před takřka povinným sexem s manželem - se zákazy použít moderní kosmetiku i antikoncepci. Prostor, ve kterém se setkávají ženy s podobnými problémy, ženy kterým, pokud si nechtějí přiznat bezvýhodnost a duševní bídu vlastního života, nezbyvá, než ji zakrývat před sebou navzájem a do značné míry i před sebou samými.

Mikve ve hře je ale také místo, které ženy, pro které je tlak rodiny a společnosti neúnosný, volí k ukončení života. Jedna z postav tak učiní přímo před našima očima po rozhovoru s Bohem.

Dialogy a situace vznikají z reálné, dnešní situace žen, bez - alespoň pro českého diváka - patrně nadsázky či stylizace, hra se rozvíjí jako "obraz ze života", do jisté míry lineárně. Ve chvíli, kdy tlak na týranou manželku regionálního kariérního politika - v naší společnosti bychom řekli kmotra - vyvrcholí, pohlédne společenství návštěvnic rituálních lázní do očí skutečnosti, ve které žijí. Mikve obklíčena mladými násilníky "s jarmulkami" se stane centrem spravedlivého boje - závěr má mocný společenský apel a má patrný záměr vyburcovat publikum a vyvolat jednoznačné závěry.

Rádobydivadlo Klapý přijalo text jako příležitost pro osm hereček, příležitost, kterou vrchovatě naplňuje.

Vznikl silný, apelativní tvar, který diváky oslovuje výraznou osobní zповědí v intimitě ženské koupele, kontrasty náboženských textů a židovské hudby s motivy manželského soužití a společenské role sexu v tradiční společnosti.

Představení oslovuje paradoxně na jedné straně tím, co vnímáme jako odlehlé, jako novou zkušenost: nátlak ortodoxie a zkostnatělosti společnosti, ve které se